RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 75.692 van 8 september 1998
in de zaak A. 52.832/XII-637.

In zake : Leopold JEUNEN,
rechtsgeding hervat door
Josephina CRETSKENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. JAEKEN,
kantoor houdende te NEEROETEREN,
Maaseikerlaan 11,

tegen :

de provincie LIMBURG.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Leopold JEUNEN op 12 juli 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 12 mei 1993 van de provincieraad van Limburg waarbij zijn beroep tegen de beslissing van 4 maart 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij hem de tucht-maatregel van de afzetting wordt opgelegd, verworpen wordt;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 17 december 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 13 november 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 december 1997, op welke datum de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 13 januari 1998 om 9.30 uur;

Gelet op de brief van 12 januari 1998 waarbij de zaak voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld;

Gezien het uittreksel uit de registers van de burgerlijke stand van de stad Maaseik waaruit blijkt dat verzoeker op 4 november 1997 is overleden;

Gezien het op 26 februari 1998 aan de Raad van State gerichte verzoekschrift waarbij Advocaat J. JAEKEN verklaart het geding te hervatten namens Josephina CRETSKENS;

Gelet op de beschikking van 2 juni 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 juni 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G.-J. WOLTERS, die loco Advocaat J. JAEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van Bestuurssecretaris V. LEEMANS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is sinds 10 augustus 1970 in dienst van de provincie Limburg, provinciaal domein Bokrijk, eerst als handlanger en sinds 10 juli 1985 als geschoold arbeider A. Hij is er tewerkgesteld bij de groendienst, belast met het onderhoud van het groen in het openluchtmuseum.

1.2. Op 28 oktober 1987 legt de bestendige deputatie van de provincieraad aan verzoeker de tuchtstraf "berisping" op wegens een voorval van dreigend en agressief gedrag tegen collega's, gepleegd in staat van dronkenschap.

1.3. Uit het dossier blijkt dat een medisch geschiktheidsonderzoek van 27 november 1990 uitgewezen heeft dat verzoeker geen zwaar belastend werk meer kan uitvoeren. Voor de keuze geplaatst om ofwel het normale werk te hervatten of met ziekteverlof te gaan -er blijkt in het openluchtmuseum "geen voldoende licht tuinwerk voorhanden (te zijn) om een volledige dagtaak te vullen"- hervat verzoeker het werk.

1.4. Op 14 november 1991 legt de bestendige deputatie hem een nieuwe tuchtstraf op, ditmaal een schorsing van twee maanden wegens "zeer slechte arbeidsprestaties ondanks de reeds opgelopen tuchtstraf 'berisping' op 28 oktober 1987" en "het niet erkennen van enig gezag". Die tuchtstraf wordt uitgevoerd vanaf 1 december 1991.

1.5. In een 18 september 1992 gedagtekende nota schrijft conservator VAN WINKEL dat verzoeker na de uitvoering van de tuchtstraf zijn werk hervat heeft maar dat "van enige verbetering nauwelijks sprake (is geweest)".

Het verslag geeft dan een relaas van feiten die zich voordeden in augustus 1992: hoewel de conservator op 7 augustus 1992 aan conducteur Vandeweyer op-

dracht had gegeven verzoeker bij hem te sturen teneinde met hem het knippen der hagen rondom de woning-Laenen te bespreken heeft verzoeker zich niet aangemeld, maar is hij de volgende werkdag, 10 augustus, begonnen de haag op een hoogte van 1 meter te knippen en is hij niet ingegaan op de vraag van de conservator om de haag voor het huis niet zo laag te knippen; hij heeft aan het opknippen van de haag -een lengte van ongeveer 70 meter- vijf dagen gewerkt maar bij controle door de conservator kon hij "een paar maal" niet gevonden worden, naar zeggen van conducteur Vandeweyer omdat verzoeker "zich herhaaldelijk verstopt"; verzoeker heeft geen antwoord gegeven op de hem door de conservator op 17 augustus "per dienstbericht" gestelde vraag -"hem aangetekend overgemaakt daar hij toen wegens ziekte afwezig was"- om gedetailleerd uiteen te zetten welke werkzaamheden hij in de week van 10 tot 14 augustus heeft uitgevoerd.

Het verslag besluit :

> "Het werk dat de heer Jeunen binnen het Openluchtmuseum moet doen is overeenkomstig het verzoek van de arbeidsgeneesheer uitermate licht werk. Is er mogelijk sedert de laatste tuchtstraf enige verbetering opgetreden, het rendement van de betrokkene blijft zeer miniem en zijn onwilligheid blijft even groot als voorheen. Uit sociale bekommernis voor dergelijke mensen moeten wij blijven zoeken naar een oplossing, maar anderzijds is het toch zo dat bepaalde feiten van onwil en weerspannigheid niet langer kunnen worden geduld. Het gezag van het museumbeheer, van de domeindirectie en van het provinciebestuur wordt er permanent verder door uitgehold. (...)".

In een nota van 30 oktober 1992 aan de bestendige deputatie zet de personeelsdienst van de provincie uiteen dat de negatieve opmerkingen van het museumbeheer over verzoeker "dermate zwaar (zijn) om opnieuw de tuchtprocedure te starten". De bestendige deputatie besluit op 12 november 1992 dat advies te volgen.

1.6. In een nieuwe nota van 17 november 1992 schrijft conservator VAN WINKEL dat verzoeker die dag "het werk verlaten (heeft) om 9u20 zonder zijn hiërarchische overste te verwittigen. Volgens zijn tikkaart heeft hij ingetikt om 07u33 en uitgetikt om 9u20. Bij zijn vertrek is hij ploegbaas Olaerts gepasseerd zonder iets te zeggen."

1.7. Op 7 december 1992 wordt verzoeker opgeroepen om zich op 14 januari 1993 voor de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg te verantwoorden voor volgende feiten :

> "- het herhaaldelijk weigeren om opgelegde taken uit te voeren ondanks de reeds opgelopen tuchtstraffen 'berisping' op 28 oktober 1987 en 'tuchtschorsing van 2 maanden met ingang van 1 december 1991' op 14 november 1991
> - uw blijvende onwilligheid
> - het zonder toelating verlaten van de dienst op 17 november 1992".

1.8. Bij het verhoor ontkent verzoeker dat zijn rendement miniem is en zijn onwilligheid groot. Dat hij zich op vrijdag 7 augustus 1992 niet bij conservator VAN WINKEL aangemeld heeft ligt aan het feit dat laatstgenoemde die dag in de namiddag niet te bereiken was. Hij heeft de haag zo laag geknipt omdat zij onregelmatig was en hij ze overal op dezelfde hoogte wou snoeien. Hij is de gehele week van 10 tot 14 augustus 1992 constant bezig geweest met het knippen van de haag en heeft "daarbij nog twee andere hagen gesnoeid". Een aangetekende brief met vraag om uitleg over zijn prestaties in de week van 14 augustus heeft hij nooit ontvangen. Dat hij niemand verwittigd heeft toen hij op 17 november 1992 om 9.20u het werk verliet ligt aan het feit dat hij niemand van de verantwoordelijken aangetroffen heeft; hij heeft toen wel een briefje voor conducteur Vandeweyer achtergelaten maar hij beseft wel dat zijn dienst-

verlating als ongewettigde afwezigheid wordt beschouwd.

Volgens de uitleg van verzoekers raadsman was verzoeker, wat het snoeien van de haag betreft, bekommerd om het esthetisch uitzicht en was hem nooit concreet een bepaalde snoeihoogte opgegeven; wat de "blijvende onwilligheid" betreft stelt verzoekers raadsman dat, indien daarmee de weigering om te antwoorden op het dienstbericht van 17 augustus 1992 bedoeld wordt, verzoeker geen aangetekende nota ontvangen heeft en dat het dossier niet het bewijs bevat van een aangetekende zending; wat het verlaten van de dienst op 17 november 1992 betreft, stipt hij aan "de getuigenis te willen inroepen van de heer Gerard Steegmans, collega van betrokkene" omdat verzoeker op die dag ziek geworden is op het werk, omdat niemand "op de administratie" bereikt kon worden en omdat hij dan "uiteindelijk een briefje achterliet, vermeldende dat hij ziek was".

1.9. De directieraad adviseert "principieel de zwaarste tuchtsanctie, namelijk de afzetting. In tweede orde, en gekoppeld aan een andere werkorganisatie, kan de directieraad een tuchtschorsing van 4 maanden adviseren" omdat "de terugzetting in rang om administratieve redenen niet mogelijk is".

1.10 Op 4 maart 1993 besluit de bestendige deputatie aan verzoeker de tuchtstraf van de afzetting op te leggen, ingaande op 15 maart 1993.

De beslissing verwijst naar de aan verzoeker ter kennis gebrachte tenlasteleggingen en overweegt:

> "Overwegende dat deze feiten een zware misstap betekenen en een tuchtstraf rechtvaardigen;
> Overwegende dat, ondanks twee eerdere tuchtstraffen en ondanks het feit dat hij reeds via

interne mutatie in Bokrijk een nieuwe kans kreeg, er geen sprake van enige verbetering in zijn prestaties is;
Overwegende dat hij door zijn houding en ingesteldheid een sfeer creëert die ook de andere personeelsleden negatief beïnvloedt;
Overwegende dat deze feiten de zwaarste tuchtstraf rechtvaardigen (...)";

1.11. Verzoeker dient op 31 maart 1993 het door het toentertijd geldende artikel 65, derde lid, van de proviciewet ingestelde beroep bij de provincieraad in.

Hij zet daarin onder meer uiteen dat de beslissing van de bestendige deputatie "willekeurig" is omdat zij niet door de vereiste motieven geschraagd is. Meer bepaald is het "herhaaldelijk weigeren om opgelegde taken uit te voeren" blijkbaar te herleiden tot het probleem van het snoeien van de haag -welk werk wel degelijk uitgevoerd werd want de conservator heeft hem niet gezegd op welke hoogte de haag gesnoeid moest worden en hij heeft een "min of meer esthetisch uitzicht (willen) verkrijgen"- en heeft hij het raden naar de feiten die ten grondslag liggen aan de hem verweten "blijvende onwilligheid". Zodoende "munten de feiten uit door vaagheid en gebrek aan concrete gegevens en geven (zij) bovendien een onjuiste weergave van de toestand". Wat het verlaten van de dienst op 17 november 1992 betreft heeft hij een briefje achtergelaten met de vermelding dat hij ziek was en zich naar huis begaf.

1.12. Het tuchtdossier wordt aangevuld met een verklaring van conducteur Vandeweyer die bevestigt dat hij op 7 augustus 1992 aan verzoeker gezegd heeft dat hij zich bij de conservator moest aanmelden om het knippen van de haag te bespreken en dat hij aan de conservator ook gezegd heeft dat verzoeker zich in de periode van 10 tot 14 augustus 1992 "herhaaldelijk verstopte zodat de conservator

wd. hem niet kon vinden". Ook wordt een verklaring van ploegbaas Olaerts bijgevoegd dat verzoeker hem op 17 november 1992 "gepasseerd is zonder iets te zeggen en nadien het werk verlaten heeft".

1.13. Op 12 mei 1993 wordt verzoeker door de provincieraad gehoord.

Opnieuw betwist hij dat hij zich op 7 augustus 1992 niet bij de conservator zou aangemeld hebben, herhaalt hij zijn standpunt betreffende het knippen van de haag, ontkent hij zich verstopt te hebben en geen gevolg gegeven te hebben aan een uitnodiging om uitleg te geven over zijn werkzaamheden in de week van 10 tot 14 augustus 1992. Op de opmerking dat er weinig of geen verbetering in zijn werkzaamheden vastgesteld werd, antwoordt verzoeker: "Er is geen sprake van onwilligheid. Ik heb nooit werk geweigerd. De conservator realiseert zich niet hoeveel werk er aan dergelijke haag is." Hij ontkent tenslotte dat hij op 17 november 1992 bij het verlaten van het werk opzichter Olaerts gezien zou hebben.

Verzoekers raadsman van zijn kant wijst erop dat "nergens uit het administratieve dossier blijkt dat beroeper het hem opgelegde werk zou weigeren". Hij legt een verklaring voor van drie "werkmakkers" van verzoeker "waaruit blijkt dat beroeper bijzonder geviseerd wordt door de heer Van Winkel, hetgeen de escalatie van de onderhavige problematiek kan verklaren". Ook hij herleidt het feit van het snoeien van de haag opnieuw tot "een interpretatieprobleem", betwist het feit dat verzoeker een bericht zou ontvangen hebben om zijn prestaties in de week van 10 augustus 1992 op te schrijven alsook het feit van de dienstverlating zonder verwittiging op 17 november 1992.

1.14. De provincieraad besluit op 12 mei 1993, met 23 stemmen voor en 32 stemmen tegen, het beroep van verzoeker niet in te willigen, zodat de tuchtstraf van de afzetting met ingang van 15 maart 1993 behouden blijft.

In de motivering van die beslissing wordt verwezen naar de tenlasteleggingen zoals die door de bestendige deputatie reeds in aanmerking waren genomen, en wordt verder vermeld :

> "Overwegende dat de raad, op grond van de stukken van het tuchtdossier, van oordeel is dat deze feiten bewezen zijn;
> Overwegende dat bij besluit van de Bestendige Deputatie van 28 oktober 1987 aan betrokkene de tuchtstraf 'berisping' werd opgelegd;
> Overwegende dat bij besluit van de Bestendige Deputatie van 14 november 1991 aan betrokkene de tuchtstraf 'tuchtschorsing van 2 maanden met ingang van 1 december 1991' werd opgelegd;
> Overwegende dat deze nieuwe feiten naar het oordeel van de raad de zwaarste tuchtsanctie rechtvaardigen".

2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de verwerende partij de drie in aanmerking genomen tenlasteleggingen bewezen acht "tegen het dossier in";

Overwegende dat hij, wat het eerste feit betreft -het herhaaldelijk weigeren om opgelegde taken uit te voeren- vooreerst stelt dat de bevoegde opzichters duidelijk wisten dat hij "sedert het tussengekomen operatief ingrijpen niet meer in de mogelijkheid (was) om zwaar tuinierswerk te verrichten" en vervolgens dat het dispuut met betrekking tot het snoeien van de haag te herleiden is tot een "interpretatieprobleem" vermits hij geprobeerd heeft de haag overal op gelijke hoogte te snoeien zodat "nergens uit blijkt dat (hij) het hem opgelegde werk zou weigeren"; dat hij integen-

deel, zoals blijkt uit de verklaring van drie werkmakkers, door zijn meerderen geviseerd wordt;

Overwegende dat hij, wat het tweede feit betreft, stelt dat het dossier nergens "een blijken van blijvende onwilligheid" aantoont;

Overwegende dat hij, wat het derde feit betreft, betwist ooit een aangetekend schrijven ontvangen te hebben, dat ook de dienstverlating op 17 november 1992 niet bewezen wordt vermits hij toen zijn hiërarchische overste gezocht heeft en uiteindelijk een briefje voor hem achtergelaten heeft;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de provincieraad, zich baserend op alle stukken van het tuchtdossier en "inzonderheid op alle volgehouden verklaringen van andere personeelsleden" de ten laste gelegde feiten in redelijkheid bewezen mocht achten;

Overwegende dat zij, wat het eerste tuchtfeit betreft, uiteenzet dat verzoeker ten onrechte verwijst naar zijn lichamelijke toestand omdat hij er zelf voor gekozen heeft om in het domein Bokrijk te blijven werken, omdat hij nooit zijn gezondheidstoestand heeft aangevoerd als een beletsel om gegeven opdrachten uit te voeren en omdat een gezondheidstoestand hem niet kon beletten in te gaan op een uitnodiging om het knippen van een haag te bespreken noch om verslag uit te brengen over zijn prestaties; dat volgens haar de tenlastelegging op meer betrekking heeft dan op de wijze waarop een haag geknipt wordt, dat zij met name ook slaat op de sinds zijn diensthervatting vastgestelde "herhaalde klachten" waarop conservator Van Winkel doelt in zijn verslag van

18 september 1992, op de weigering om het snoeien van de haag met de conservator te bespreken, op de weigering de haag conform de instructies te snoeien en op de weigering bij de conservator verslag uit te brengen over zijn tijdsbesteding in de week van 10 tot 14 augustus 1992 zodat wat verzoeker een interpretatieprobleem noemt in genen dele aldus kan worden gezien omdat het duidelijk gaat om een weigering gegeven richtlijnen op te volgen; dat zij daaraan toevoegt dat verzoeker tegen de gegevens die de provincieraad uit het tuchtdossier vermocht te putten alleen maar vage excuses inbrengt en dat hij tijdens zijn verhoor voor de provincieraad niet ontkend heeft geen gevolg te hebben gegeven aan de concrete richtlijnen in verband met het snoeien van de haag;

Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot het tweede feit antwoordt dat verzoekers blijvende onwilligheid "duidelijk blijkt" uit de weigering van verzoeker om het snoeien van de haag met de conservator te bespreken, uit het feit dat hij op eigen initiatief en naar eigen inzicht het snoeien heeft aangevat en na tussenkomst van de conservator voortgezet heeft en uit het feit dat hij zich tijdens die opdracht herhaaldelijk verstopt heeft, dat verzoeker al die feiten niet ontkend heeft of dat hij ze ontkend heeft zonder valabele argumenten of een getuigenverklaring voor te leggen zodat volle belang kan gehecht worden aan de nota van 18 september 1992 en de dienstberichten van de conservator aan verzoeker;

Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot het derde feit antwoordt dat de stelling van verzoeker lijnrecht in tegenspraak is met de verklaringen van zijn hiërarchische meerde-

ren van 17 november 1992, zoals geëxpliciteerd in twee verklaringen van 27 april 1993;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord herhaalt dat de eerste tenlastelegging, zoals zij hem ter kennis gebracht is met het oog op zijn verdediging, betrekking had op de wijze waarop hij de haag gesnoeid heeft en dat de tweede tenlastelegging nog altijd niet bewezen is; dat hij daaraan toevoegt dat zijn verweer op de derde tenlastelegging ondersteund wordt door "de getuigenis van Gerard Steegmans" zoals die door zijn raadsman tijdens het verhoor door de bestendige deputatie was aangereikt;

2.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog betoogt dat de bestendige deputatie de drie tenlasteleggingen voor "vaststaand aangenomen" heeft, dat hij in zijn beroep uiteengezet heeft dat het tuchtdossier de door de bestendige deputatie aangehouden voorstelling van de feiten niet toeliet en dat ook de bestreden beslissing kortweg stelt dat "op grond van de stukken van het tuchtdossier (de provincieraad) van oordeel is dat deze feiten bewezen zijn";

2.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie herhaalt dat de stukken van het dossier de redelijkheid aantonen van de door de provincieraad ingenomen stelling met betrekking tot het bewijs van de feiten; dat zij daaraan toevoegt dat de bestreden beslissing mogelijk niet uitvoerig de beweegredenen die de provincieraad gehanteerd heeft weergeeft, maar dat de stukken waarop de provincieraad gesteund heeft, wel degelijk in het dossier aanwezig waren en door verzoeker gekend;

3.1. Overwegende dat verzoeker tuchtrechtelijk vervolgd is voor de sub 1.7 vermelde drie tenlasteleggingen; dat de twee eerste van die tenlasteleggingen geen betrekking hebben op preciese feiten maar dat zij integendeel laten vermoeden dat meerdere feiten eraan ten grondslag liggen; dat verzoeker van meet af gewezen heeft op de vaagheid van die tenlasteleggingen en dat hij dienovereenkomstig de eerste tenlastelegging zelf toegespitst heeft op het knippen van de haag rond de conservatorswoning maar dat hij het begaan van een tuchtinbreuk formeel ontkend heeft; dat hij de tweede tenlastelegging heeft opgevat als het niet beantwoorden van een dienstbericht waarin de conservator hem om een verantwoording verzocht van zijn prestaties in de week van 10 tot 14 augustus 1992 maar dat hij ontkent een schriftelijke uitnodiging ontvangen te hebben; dat hij ook de derde tenlastelegging ontkend heeft omdat hij zich wel degelijk "op de administratie" zou aangemeld hebben maar dat daar niemand aanwezig was en dat hij dan maar een briefje achterliet met de vermelding dat hij ziek was; dat zijn raadsman ter gelegenheid van het verhoor door de bestendige deputatie voorgesteld heeft met betrekking tot de derde tenlastelegging verzoekers collega Steegmans als getuige te verhoren;

3.2. Overwegende dat de bestendige deputatie het verweer van verzoeker volkomen naast zich neergelegd heeft; dat zij op grond van de nietszeggende verwijzing naar "het tuchtdossier" de tenlasteleggingen bewezen geacht heeft; dat verzoeker in zijn beroep bij de provincieraad erop gewezen heeft dat de bestendige deputatie niet volgens de regels der bewijsvoering tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen en dat hij naar aanleiding van zijn verhoor nog een attest overgelegd heeft

waarin de collega's van verzoeker verklaren "dat Jeunen bijzonder geviseerd werd door dhr. Van Winkel"; dat desondanks ook de provincieraad geen enkele inspanning gedaan heeft om de argumentatie van verzoeker te toetsen aan de gegevens die hem door de tuchtverslagen van conservator Van Winkel waren aangereikt; dat zodoende de provincieraad, hoewel verzoekers vragen dienaangaande duidelijk waren, zelfs niet onderzocht blijkt te hebben welke feiten precies in de eerste twee tenlasteleggingen besloten lagen; dat vervolgens ook niet blijkt waarom de provincieraad gemeend heeft te kunnen voorbijgaan aan de argumentatie die verzoeker met betrekking tot elke tenlastelegging -zoals hij ze inschatte- had ontwikkeld en die neerkwam hetzij op de ontkenning van de feiten hetzij op het niet-bestaan van een tuchtinbreuk; dat de provincieraad zodoende niet met recht heeft kunnen vaststellen dat de feiten bewezen waren en dat zij de tuchtrechtelijke bestraffing mogelijk maakten; dat het middel in die mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 12 mei 1993 van de provincieraad van Limburg waarbij het beroep van Leopold JEUNEN tegen de beslissing van 4 maart 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij hem de tuchtmaatregel van de afzetting wordt opgelegd, verworpen wordt.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3.

De door verzoeker betaalde som van vierduizend frank die niet door het procedurereglement is voorgeschreven, wordt hem terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht september 1900 achtennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **J. BORRET.**